

φυσίγγια ἀπὸ τὸ ὄπλον· καὶ δι' ἐμὲ ὁμως ἐπίσης, διότι ἂν τοῦ ἐδίδα διὰ τοῦ ὄπλου του τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία ἀναντιρρήτως τοῦ ἔπρεπεν, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ πολὺ μετρίαν σύγχυσιν θὰ παρεδέχοντο οἱ ἑνορκοί. Τὴν γνωρίζω ἐγὼ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην.

Περιορίσθην νὰ ἐγερθῶ μανιώδης καὶ νὰ δηλώσω, ὅτι ἀποποιοῦμαι καὶ αὐτὸν τὸν βρεγμένον ἄρτον.

Ἐκάθησα καὶ συνεπλήρωσα τὰ ἀπομνημονεύματά μου. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀναχωρῶ πεζός, ἐλλείψει ἄλλης εὐκαιρίας, περιβεβλημένος ἀκόμη τὴν χλευήν τῆς κυνηγετικῆς στολῆς καὶ σύρων τὸν Οὐσκῶκ, τὸν ὅποιον κατῴρθωσαν νὰ μὲ πείσουν νὰ παραλάβω εἰς Ἀθήνας, «διὰ νὰ μὴ ψοφήσῃ τὸ δυστυχισμένο τὸ σκυλί ἐδῶ, ἀφοῦ τὸ ἔφερα σ' αὐτὸ τὸ χάλι· ἐγὼ ὁ ἴδιος, κυνηγῶντας μπροστὰ στὸν ἀέρα τοῦ μεταλλείου».

Ἐλπίζω τὸ ἐσπέρας νὰ γνωρίσω καὶ πάλιν τί εἶναι τροφή καὶ ὕπνος εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον τοῦ Λαυρίου, καὶ αὖριον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Κλείω ἐδῶ τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν συμφορῶν μου· εἴθε ἡ μοῖρά μου νὰ μὴ μὲ ἐξαναγκάσῃ νὰ κάμω προσθήκας.

Ἄνδρέας * * * *

Καὶ πράγματι· ἐδῶ τελειώνει τὸ χειρόγραφον.

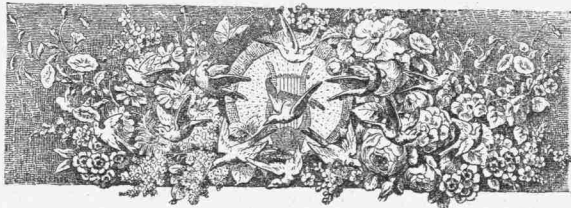
Ἐν πρώτοις ὀφείλω νὰ παρατηρήσω, ὅτι, ἂν εἰς αὐτὰ τὰ ὁποῖα διηγεῖται ὑπῆρχεν ἴχνος ἀληθείας, θὰ ἀντελαμβάνοντο αὐτῶν καὶ ἄλλοι, διότι βέβαια εἰς μόνον αὐτὸν τὸν κύριον δὲν ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄψα.

Ἐπειτα καὶ ἄλλο τι παρατηρῶ. Αὐτὸς ὁ διατελῶν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὁ νῆστις, ὁ αὔπνος, ὁ καταπονημένος, ὁ μάρτυς, δὲν ἀντέσχεν ἐν τούτοις εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κυνηγήσῃ πάλιν κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς του εἰς τὸ Λαύριον ἐπάνοδοσιν. Διότι ἄλλως ἐξηγήσατε, ἂν δύνασθε, τὴν ὑπέμου μετὰ τοῦ χειρογράφου εὕρεσιν καὶ τοῦ σάκκου μὲ τὰ δύο ἢ τρία ὀρτύκια, τὰ ὁποῖα, ὡς ἡ κατάστασις τῶν ἀπεδείκνυν, εἶχον ἀναντιρρήτως διέλθει διὰ τῶν μυλοπετρῶν τῶν ὀδοντοστοιχιῶν τοῦ περιφήμου αὐτοῦ Οὐσκῶκ.

Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ προσηλυτιστικὴ δύναμις τῆς εὐγενοῦς ψυχαγωγίας τῆς θήρας! Ὅπως ὁ Σαῦλος, τοιοῦτότρόπως καὶ ὁ δῶκετος οὗτος, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τοῦ Ἀληθοῦς Φωτός. Τίς δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ ἔρριπτε μόνος εἰς τὸ πῦρ τὸ βλάσφημον χειρόγραφον, ἂν δὲν ἤθελε τὸ ἀπολέσει;

Ἐγὼ τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ μὴ ἔχων ἀπόλυτον βεβαιότητα περὶ τούτου, σεβόμενος δὲ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῆς ἰδέας, παραδίδω τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εἰς τὴν δημοσιότητα, κατὰ τὴν πολλὰ ἄνευ ἐκφρασθεῖσαν τοῦ ἀγνωστοῦ τούτου θέλησιν, προσπορίζων εἰς αὐτὸ τὴν τιμητικωτέραν φιλοξενίαν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ, τὴν φιλοξενίαν τῶν στηλῶν τῆς Ἐστίας.

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΗ'.

Ἠ Λ Α Κ Ἰ Τ Η

(Κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Fritzsche)

Ἐπιθετικὴ ἀρχαία.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἠλακίτην ἐλεφαντίνην. ἦν πλέον εἰς Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἱατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ.

Τῆς γλαυκῆς Ἀθηνᾶς ὃ δῶρο 'ς ταῖς γυναῖκες, πῶχουν μόνη ἀκριδί τους μέριμνα τὸ σπίτι, καὶ 'ς τὰ ἔργα ὃ καλί τους σύντεχνη ἠλακίτη, ἔλα μαζί μου θαρρετὴ 'ς τὴ λαμπρὴ πόλι τοῦ Νειλέα, ἐκεῖ ποῦναι τῆς χρυσοῦς Κυθήρας ἄγιος ναὸς μὲ σκέπη ἀπὸ χλωρὸ καλάμι. Ἐκεῖ ζητῶ μὲ πρῦμο νὰ μὲ στείλῃ ὁ Δίας γιὰ νὰ χαρῶ θωρῶντας τὸν καλὸ μου φίλο Νικία, σεβαστὸ φυτὸ τῶν γλυκοφῶνων Χαρίτων, καὶ νὰ δώσω ἀγάπη καὶ νὰ λάβω· κ' ἐσέ, μὲ κόκκαλο ἐργασμένη ἐλεφαντίνιο μὲ περισδὸν ἀγῶνα καὶ μὲ κόπο, δῶρο τῆς σεμνῆς γυναικὸς νὰ δώσω τοῦ Νικία. Ἐκεῖ πολλὰ μαζί της θὰ ἐκτελέσῃς ἔργα, καὶ φορέματα ὠραῖα, ποῦ φοροῦν οἱ ἄνδρες, καὶ διάφανα πολλὰ ποῦ τὰ φοροῦν γυναῖκες, γιὰτὶ ὅσο, θαρρῶ, 'ς τὴ δύναμι της στέκει, καὶ δυὸ φοραῖς τὸ χρόνον 'ς τὸ χορτάρ' οἱ ἀρνάδες θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν μαλακὸ ποκάρον τόσο γοργὴ 'ναι 'ς ὅλα κ' ἀγαπᾷ μὲ πόθο μόνον ὅσ' ἀγαποῦν οἱ φρόνιμαις γυναῖκες. Οὐδὲ 'ς ἀστόχαστης τὸ σπίτι ἢ 'ς ἀκαμάτῃρας θάστεραγα ἐγὼ ποτὲ νὰ στείλω δῶρο ἐσένα, ποῦ τοῦ τόπου μας εἶσαι τέκνο καὶ πατρίδα τῆς Τρινακρίας ἔχεις τ' ἄνθι, ἀνδρῶν ἀξίωv γεννήτρα π' ὁ Ἐψυγαῖος ἐκτίσεν Ἀρχίας. Τώρα 'ς ἀνδρὸς τὸ σπίτι, ποῦ πολλὰ 'χει μάθη φάρμακα ταῖς σκληραῖς ἀρρώσταις ν' ἀποδιώχνουν τῶν ἀνθρώπων, μαζί μὲ Ἴωνες θεὸ νᾶχης κατοικία σου τὰ ὠραῖα τῆς Μιλίτου κάλλι, 'ς ταῖς συντοπίτισσαῖς της ξακουστὴ νὰ κάμῃς γιὰ τὴ λαμπρὴ της ἠλακίτη τὴν κυρά σου, καὶ γλυκὸ νὰ τῆς εἶσαι θυμιάτοι πάντα τοῦ ξένου φίλου ποῦ ἀγαποῦσε τὸ τραγοῦδι· γιὰτὶ τοῦτο θὰ λέγῃ ὁποῖος σὲ βλέπῃ· «Κύττα, ὀλιγοστὸ τὸ δῶρο, ἀλλὰ μεγάλ' ἢ χάρι· εἶναι πάντ' ἀκριδὸ τὸ χάρισμα τοῦ φίλου.»

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ